

DE TELEVISIE KEUKEN

In het steeds veranderende medialandschap lijkt een nieuwe revolutie haar plaats te vinden. Er is een scheiding aan het ontstaan tussen enerzijds de groepen die zich professioneel bezighouden met het maken van grote hoeveelheden media voor grote doelgroepen en anderzijds professionals die vooral heel specifieke media aanmaken voor zeer doelgerichte doelen.

Arnout van der Hoek, Media Assist

Onder de eerste groep vallen de landelijke tot lokale omroepen, de speelfilm en televisieproducties en een ieder die op zeer regelmatige basis, dag in dag uit, materiaal moet produceren. Hoewel innovatief, is hier de productiewijze niet extreem veranderd in vergelijking met zeg maar tien jaar geleden.

Voor de andere groep, waaronder de onafhankelijke professional, maar ook de kleine producenten en mediamakers die op veel kleinere schaal media produceren, zijn de productiemethodes aangrijpend veranderd. De gebruikte technieken en middelen zijn commodity geworden. Dat betekent dat ze algemeen te koop, bereikbaar en betaalbaar zijn geworden. Hierdoor is de mogelijkheid ontstaan om redelijk eenvoudig, technisch hoogwaardige media aan te maken. Deze invloed van het binnen handbereik zijn weerspiegelt zich ook in opleidingen. Voor de gemiddelde student of leerling is audio/video als leermiddel al bijna even gewoon als het gebruik van Word, powerpoint of pen en papier.

Minder arbeidsuren

Ook de 'grootproducenten' uit de eerste groep pakken hun niet-generieke producties anders aan en grijpen naar kleinere, meer algemeen toegankelijke methodes. Gevolg is dat de grote faciliterende bedrijven het nakijken hebben. Een aanzienlijk deel van hun dienstverlening wordt op dit gebied overgenomen door de producenten zelf. De mensen die zich primair creatief inhoudelijk bezighouden met de producten, gaan ook zelf filmen en monteren. Het idee is dat hierdoor het aantal arbeidsuren die nodig zijn om tot een eindproduct te komen wordt gereduceerd en daarmee de kosten. De investering in apparatuur is op dit gebied eigenlijk nauwelijks nog een factor. De afschrijving van dergelij-

ke apparatuur is nihil in verhouding met de inzet van manuren. Opvallend is dat de laatste jaren de consument de producenten voor is gegaan. Het publiceren van media via internet is relatief eenvoudig geworden. Via sites als Youtube, ja daar is 'ie weer, wordt van scholier tot aan nationale omroep gepubliceerd. Ook hier is de kwaliteitsdiscussie geen issue meer. Waar voor een jaar geleden nog gesproken werd over de 'Youtube-kwaliteit', waarbij de lage kwaliteit werd bedoeld, is dat nu geen probleem meer. Terwijl de nationale omroepen vooral in naam uitzenden in full HD, is het een fluitje van een cent om een HD filmpje uit desnoods een consumentencamera online te zetten op Youtube of Vimeo en dat voor de hele wereld beschikbaar te zetten. Het is, in mijn ogen, best pijnlijk dat onze publieke zenders er op 'uitzendinggemist', zo beroerd uit zien. Maar misschien is dat de wet van de remmende voorsprong.

Gemak

Door de nieuwe mogelijkheden komt het produceren binnen het bereik van de niet-traditionele producenten. Er zijn initiatieven ontstaan in de gedrukte media, bedrijven en verenigingen. De omslag die hier in werd gemaakt, is niet zo zeer het plaatsen van videoclipjes op internetsites. Want dat gebeurt al veel langer. Maar door breedband internet en het laagdrempelig produceren is het mogelijk om een daadwerkelijk videokanaal te genereren. In feite is het niets minder dan het creëren van een televisiestation op internet. Dat dit net nog een stap te ver is, blijkt uit de vele initiatieven die een voortijdige stille dood vonden. Op regelmatige basis content creëren, dit in formats te publiceren en er voor te zorgen dat de doelgroep je elke keer weer weet te vinden, vraagt om een grote mate van professionaliteit en het inrichten van een organisatie om te zorgen voor continuïteit.

Als je zegt dat iemand nog zo lekker kan koken, maar dat het wat anders is om elke dag voor 140 man een maaltijd op tafel te zetten, zal niemand dat ontkennen. Het gemak waarmee content kan worden gemaakt voor internet en worden gepubliceerd doet veel mensen dit echter vergeten. Bij een restaurant wordt je natuurlijk vrij direct afgestraft als er geen bezoekers meer komen. Op een internetsite is dat wat lastiger, vooral om dat deze bezoeker meestal niet direct betaalt voor zijn bezoek.

De consumptie van de consument wat betreft media is enorm, maar spreidt zich steeds meer over de verschillende kanalen. Mensen videosnacks kleine hapjes media. Halen snoepjes overal vandaan en eten fastfood uit de wereldkeuken. Maar uiteindelijk wil iedereen wel eens een behoorlijk maaltijd consumeren. Deze 'echte' maaltijden zullen mainstream blijven, van welk bord het ook wordt gegeten.

(Un)finished

Een andere duidelijke scheiding die optreedt en ook betrekking heeft op de twee groepen contentleveranciers is het verschil in 'finished content' en 'non-finished content'. Simpel gezegd behoren de kant en klaar gemonteerde clips en films tot de eerste groep en de zogenaamde ruwe media, onbewerkte media of op zichzelf niet los staande clips tot de tweede groep. Ingewikkeld? Nee, eigenlijk niet. Non-finished is wat je opneemt en verzamelt, finished is wat je uiteindelijk overhoudt. De finished content is in het algemeen beschikbaar via het net, al dan niet publiekelijk, of achter een betaalsysteem. Elk zichzelf respecterend televisiestation heeft tegenwoordig wel een uitzendinggemist-achtig portal. Daarnaast is er een scala aan sites waar clips op te zien zijn of via allerlei sites worden doorgelinked. Als we ons verder niet au-

teursrechtelijk of anderzijds druk hoeven maken over de publicatie, is het betrekkelijk eenvoudig om te publiceren. Het grootste archief met online beschikbare Nederlandse content is het instituut Beeld en Geluid.

Fortuin

Een HD filmpje uit mijn Canon spiegelreflex is betrekkelijk eenvoudig naar mijn account op Youtube te laden. Daarbij komt dat Ziggo mijn uploadsnelheid aanzienlijk heeft verhoogd, waardoor een betrekkelijk groot bestand snel is ge-upload. Het clipje komt ergens op de wereld op een server te staan en wordt daar binnen het uur in drie SD formaten en 2 HD formaten weergegeven. Voor mijn Engelstalige vrienden heb ik zelfs Engelse ondertiteling toegevoegd. Nou heb ik niet zoveel Engelse vrienden, maar het is natuurlijk wel erg leuk. Vooral omdat ik tijdens een chat of twitter alleen

maar een link hoeft te sturen. Ze kunnen tegelijk aan de andere kant van de oceaan meekijken en direct weer commentaar geven. Let wel, YouTube biedt dit gratis aan, als ik dit een facilitair bedrijf zou vragen, zou het me een fortuin kosten en zou het ook wel even duren voordat mijn film online is. Daar zit dan ook gelijk het verschil. Als je veel ruw materiaal hebt of met een groep andere gebruikers moet samenwerken, zoals een nieuwsprogramma, zal je met een eigen montageprogramma en Youtube niet echt uit te voeten kunnen komen. Dan wil je werken op daarvoor toegeruste servers en omgevingen die dag in en dag uit blijven presteren. De hoeveelheid 'non-finished content' is niet alleen veel groter, maar wordt ook nog gedeeld door meerdere gebruikers.

Archiefvraagstuk

Het grote vraagstuk dat gebruikers van dergelij-

Het is, in mijn ogen, best pijnlijk dat onze publieke zenders er op 'uitzendinggemist', zo beroerd uit zien

lijke platforms bezighoudt is wat er allemaal na de montage moet worden. Tel daar bij op dat er steeds minder op tape wordt gedraaid, maar op tijdelijke media zoals flashkaarten of xdcam schijven die worden hergebruikt en je hebt een groot archiefvraagstuk. Om nog één keer de link met de keuken te leggen; je kan de kiekjes wel bewaren, maar of we die nog gaan oppeuzelen is de vraag.

